

ERDÉLYI NAP.

Szállnak az évek —
Bármit csinálunk,
A nagy útra csak rátalálunk.

A „Nagy út”. Gyermekkorom álma.
A szőlőn vezetett keresztül.
Két oldalán a ribizkebokrok
S szilvafa bókolt dús tehertül.
Az almafák kegyes kezéből
Lehullott egy-egy érett alma.
A végén ott pihent a méhes,
A félős csendnek bírodalma.
Be jó is volt ott andalogni
Tikkasztó augusztus havában.
Erdélyi nap süttött le rája —
És fészek volt egy odvas körtefában.

A kapunál eperfa állt.
Ráléphetél, a törzse görbe . . .
Madárfészek, eperfa, út,
Mind eltűnt már a bús gödörbe,
Hova temet egyre az élet,
Hova annyi szépség lehullt,
A minek nevét szomorúan
Egy szóval mondjuk csak ki: Mult.

(Szeged.)

DITRÓI GÁBOR.